

Uppdaterad 2006-12-19 10:09

Vi måste dela på makten och barnen

Den ensamaste av högtider väntar runt knuten och jag minns min barndoms jular när jultomten aldrig passerade tröskeln till vår lägenhet. Jag är ett av många skilsmässobarn som växte upp utan en pappa som skulle ut och hämta tidningen och återkomma med förställd röst och hohohoa "finns det några snälla barn här?"

Därför hickar jag till när jag läser Metros artikel om pappor som känner sig motarbetade när de vill umgås med sina barn. I min lilla värld har pappor alltid varit smitarna. De som vänder barnen och familjen ryggen. Kanske är det min egen smärta som spökar. Men något har onekligen hänt.

Vi har närmat oss jämställdhetsidealet. Vi kvinnor börjar sakta men säkert ta oss in i styrelserummen. Vi delar på makten och pengarna och när vi nu nästan är framme vid målnöret och kan sträcka ut armarna i en segergest efter år av kvinnokamp kommer männen och gör anspråk på det som alltid varit vårt: barnen. Det är en självklar utveckling och vi kvinnor delar gladeligen med oss så länge vi är tillsammans. Men vad händer när vi separerar?

När feminismen kom till vårt materialistiska samhälle räknades mest pengar och makt. Nu vill männen ta sig in på kvinnornas territorium. Det är minst lika smärtsamt att lämna ifrån sig halva ansvaret för barnen som det var för männen förr att lämna ifrån sig halva makten.

M in kompis har en fyraårig son. Han har kämpat för delad vårdnad och växelvis boende i tre år nu. Det har kostat honom mer än 200 000 kronor bara i advokatarvoden. Han har till och med tagit anställning på sitt barns dagis för att få vara nära sin son. Om han ger sig förlorar sonen en förälder. Om hon ger sig får barnet två föräldrar. Myndigheterna går hela tiden på hennes linje. Kvinnor inbillar sig att de äger barnen. För att inte tala om den välmenande fördomsfullhet man möter på stan från kvinnor som viskar: "Gud, vad fint med en pappa som tar så väl hand om sitt barn" säger han

Kvinnor inbillar sig att de äger barnen.

TYCK TILL!

Vad tycker du? Mejla dina synpunkter till Metro!

► Fler Metrokolumner

barn, säger han.

Det är klart att när barn får umgås med båda föräldrarna minskar risken för missbruk och kriminalitet. Kanske är det så enkelt som att den som i unga år berövas ena föräldern upplever en sorg och en smärta som kan skada dem för livet. Trots att växelvis boende är bäst för barn saknar i dag var femte tonåring kontakt med sin pappa.

Men någonting håller på att hända. Pappor kämpar som aldrig förr för att få vara med sina barn. Bara i Stockholm är det 1 000 vårdnadsmål om året.

Den 21 december klockan 15 arrangerar Pappa- barn-stiftelsen en manifestation på Mynttorget då pappor i tomtedräkt som vill men inte får träffa sina barn på julafton samlas. Det är dags för oss kvinnor att samarbeta med dessa män. För barnens bästa.

+ Mona Sahlin som socialdemokratisk partiledare!

- Klimatförändringarna. Vi vill ha en vit jul nu!

Alexandra Pascalidou